

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון ה' חשון תשע"ג

ערב שב"ק חיי שרה

דברי אלוקים חיים מרבותינו הקדושים זיע"א

לספוד לשרה ולבכותה והסמיך הביאה להספד, שרהי מחמת ההספד הוצרך לבוא לביתו. (דברי יואל)
ואשביעך בה' אלוקי השמים ואלקי וגו' אשר אנכי יושב בקרבו בשידוך צריכים מאוד להקפיד ולהזהר מלהשתדך עם אדם שמסתכל על יראי ה' כבטלנים, ובזה מבואר בדרך צחות מה שאמר אברהם לאליעזר **ואשביעך אשר לא תיקח אשה לבני מבנות הכנעני אשר אנכי יושב בקרבו** היינו אלו שמסתכלים על ירא ה' כמי שיושב בטל, איתם אל תשתדך (אמרי חיים)
וגם לגמליך אשאב הנראה לרמז בזה גודל המחזיקים ידי תלמידי חכמים הם תמכי דאורייתא, אף שאין בהם תורה, אעפ"כ גם המה ראויים לשכר טוב ולהשפעות טובות, וזה הפי' "וגם לגמליך" הם הגומלי חסדים, "אשאב" להשפיע להם כל טוב וחסדים רבים.

(תפארת שלמה)

ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים כאשר שלח אברהם אבינו ע"ה את אליעזר עבדו לקחת אשה לבנו ליצחק, ונתן בידו תכשיטים ובגדים, מילא תכשיטים שוים לכל נפש, משא"כ בגדים ישנים קטנים וגדולים קצרים ורחבים והכל במדה, איך שלח אותם מוכנים, אלא מאי אברהם שלח לדוגמא בגדי צניעות אם מסכימה ללבוש באלה, אותה תקח ליצחק.

(הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע)

ויאמר אחיה ואמה תשב הנערה וכו' פרש"י ובתואל היכן היה, רצה לעכב ובא מלאך והמיתו, ושפתי חכמים הביא שנתנו סם המות בקערת אליעזר להמיתו, והמלאך סבב הקערה לפני בתואל ומת תחתיו עיי"ש.

ובספה"ק קדושת לוי תמה למה רצו להרוג את אליעזר, ומה היו מרויחין בזה, ומבאר כי ברוב רשעותם לא רצו שליצחק יהיה זרע וממילא לא יזכר שם ישראל עוד, והרי קיי"ל בגיטין (דס.) שהשולח שליח לקדש אשה, אז כל זמן שהשליח בדרך אסור בכל הנשים שבעולם, שמא יקדש את אחותו של האשה שקידש לו השליח או אחת מכל העריות שבתורה, ע"כ עשו חשבון לעצמם שאם יהרגו את אליעזר יהיה יצחק אסור בכל הנשים שבעולם, וממילא ימחה שמו מן העולם מבלי להקים לו שם ושארית מבנים ובנות עכ"ד ודפח"ח.

ויהיו חיי שרה וכו' נראה לפי שכל ימי חיי שרה היתה נדבקת תמיד להשם הוי"ה ב"ה, וממנה היתה חיותה, וזה "ויהיו" היינו שחיי שרה היה רק מיהו, דהיינו מהשם הוי"ה ברוך הוא.

(קדושת לוי)

והיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה, רש"י כולן שוין לטובה, איך יתכן לומר כן והלוא רוב שנותיה היתה חשוכת בנין ושרויה בצער, סובלת רעב וגלות שבויה ביד פרעה ואבימלך וכיוצא בפרעניות הללו, ואיך כל שנותיה שווין לטובה, אכן הכוונה אמר הרבי רק זושא מאניפולי שבכל שנותיה אמרה על כל מאורע בשווה "גם זו לטובה" על רעה ברכה את ה' כשם שמברכין על הטובה, ומעולם לא ידעה רק מה טיבו עיו שהכל מידו של ה' הטוב.

(תורת הרבי רבי זושא)

ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה פרש"י נסמכה מיתת שרה לעקדת יצחק לפי שע"י בשורת העקידה שנזדמן בנה לשחיטה וכמעט שלא נשחט פרחו נשמתה ממנה ומתה, ולהבין הרי אמז"ל שאברהם היה טפל לשרה בנבואה, אם כן היה לה לשמוח על בשורת העקידה שהעלו את בנה עולה לה' ולמה פרחו נשמתה בהתבשר לה בשורת העקידה, אלא נלע"ד בדרך אפשר שפרחה נשמתה מחמת גודל הצער שהעלימו ממנה את מעשה העקידה ולא זכתה לקחת חבל בעבודה גדולה כזאת, וזאת שלא גילה לה הקב"ה את דבר העלאת בנה לעולה ראייה שלא היה בכוחו לעמוד בנסיון הזה, ומפי זה הצטערה עד שנגע לליבה וכו'.

(כ"ק אדמו"ר צוק"ל)

ויבא אברהם לספוד לשרה יש לומר עפ"י מה שמבואר בפסקים שבימים בין יוה"כ לסוכות אסור ההספד ורק חכם בפניו מותר להספידו, ואמרינן בגמ' אשת חבר כחבר, ולפי זה הוצרך אברהם אבינו דווקא לבוא לביתו כדי להספידה שרק בפניה היה מותר לו להספידה, כי כתב בעשרה מאמרות דהעקידה היה ביום הכיפורים ולפי זה בא אברהם לביתו סמוך לסוכות כי היה מהלך של שלשה ימים עד חברון, ולזה אמר ויבא אברהם

דברות קודש מכ"ק אדמו"ר שליט"א

ויהיו חיי שרה מאה שנה
ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי
שרה

ולכאורה נראה שמה שכתוב בסוף, שני חיי שרה כמיותרת, דמכיון שכתב כבר ויהיו חיי שרה וגו', ורש"י שכתב "שני חיי שרה כולם שוין לטובה" נראה שרצה בזה לתרץ את מה שכתוב "שני חיי שרה" שהפסוק רצה לומר בזה שכל החיים והשנים של שרה אמנו היו הכל שוין לטובה, אבל רש"י לא ביאר מה הכוונה שכולן שוין לטובה, ובפשטות נראה שכוונת רש"י לומר ששרה היתה צדקת בכל ימי חייה אשר חייתה, ולכאורה זה פשוט שכך היה ומה קמ"ל.

ונראה שר"ל שלא נחשוב ששרה היתה בבחינת בעלי תשובה שמעלתם גדולה אלא שהיתה בבחינת צדיק מעיקרא ועד סוף ימיה, וזה עדיף יותר מבעלי תשובה והנה בגמרא (ברכות ל"ד) איכא פלוגתא מי עדיף "צדיק גמור" או בעל תשובה ופסק הרמב"ם כמ"ד שבעלי תשובה עדיפים על צדיקים גמורים שלא חוטאים מעולם ומקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד בו, כלומר שמעלתם גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהם כובשין את יצרם יותר מהם כלומר מהצדיקים הגמורים שלא חטאו, ואם כן לכאורה אם נגיד שזה כוונת רש"י במה שכתב כולן שוין לטובה, שהיתה צדקת כל ימיה, יוצא שהשבח הוא לא כ"כ גדול מבעלי תשובה מכיון שבעלי תשובה הם במעלה יותר גדולה.

והנה המהרש"א כתב (שם בגמ') דלא איירי בחטא ועבר עבירה בפועל אלא ר"ל שהיה קרוב לפי מחשבתו לעבור עבירה ובזה שגבר על יצרו ולא עשה

העבירה יש לו מעלה יתירה על הצדיקים הגמורים שלא היה בהן הסתה מהיצר הרע ולא קרבו לעבירה, ולמ"ד שסובר שצדיקים גמורים הים יותר חשובים מבעלי תשובה הוא מטעם שיש להם מעלה יתירה שלא חטאו כלל גם לא במחשבה משא"כ זה הקרוב לדבר עבירה עבר מיהו במחשבה עכ"ל.

ולפי זה מה שפסק הרמב"ם שבעלי תשובה יותר במעלתם מהצדיקים, לא מיירי מבעלי תשובה שחטאו בפועל, ולכן אפשר לומר מה שכתב רש"י בלשונו הק' שכולן שוין לטובה, פירושו הוא ששרה אמנו היתה צדקת מעיקרא וזה למ"ד שצדיק גמור יותר חשוב ויתכן גם למ"ד שבעלי תשובה יותר חשובים כי לא מיירי במי שחטא בפועל ודו"ק.

והנה גבי אברהם לא פירש רש"י שכולן שוין לטובה, כי אצל אברהם איתא בגמרא דמס' נדרים פלוגתא ממתי הכיר אברהם את בוראו דיש אומרים שרק בהיותו ארבעים שנה הכיר את בוראו ויש אומרים שבג' שנים הכיר את בוראו והרמב"ם פוסק (בהלכות ע"ז פ"א הל"ג) כמ"ד שרק בהיותו ארבעים שנה הכיר את בוראו. והראב"ד השיג וכתב שיש אגדה שכתב שהכיר אברהם את בוראו בהיותו בן ג' שנים ע"ש.

ובהגות מימוניות כתב לקיים שניהם דמבן שלוש התחיל אברהם אבינו לשוטט במחשבתו ולחשוב בבוראו אבל בהיותו בן מ' הכיר כבר בבוראו ולכאורה לפי זה מעלתה של שרה יותר גדולה מאברהם מכיון שאברהם רק בהיותו בן ג' או מ' הכיר את הבורא ובשרה לא כתוב כך ונראה לפי רש"י שכתב שכולן שוין לטובה שהיא הכיר את הבורא כל

העולמים מתחילה שנולדה כך משא"כ באברהם.

ולפי זה יובן מה שכתוב ברש"י על הפסוק (לעיל כ"א י"ב) כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה, בקול רוח הקודש שבה ולמדנו שאברהם היה טפל לשרה בנביאות עכ"ל, והוא פלא ומה באמת היתה מעלתה יותר ולפי מה שכתבנו ניחא מכיון שהיתה צדקת גדולה וכל ימיה שוין לטובה ולא היתה בבחינת בעל תשובה, ולכן היתה נביאה גדולה משל אברהם עד כדי כך שאברהם היה טפל בנביאות לשרה, כמ"ש רש"י הק' כי אברהם לא הכיר את בוראו עד ג' שנים וי"א עד ארבעים שנה, ולכן היה במדרגת בעל תשובה ולפי המהרש"א בעל תשובה כזה לכולי עלמא צדיק גמור יותר חשוב ולכן היתה מעלת שרה בנביאות יותר ממעלת אברהם, וכ"ז בדרך אפשר וגם ניחא מש"כ כל ימיה שוין לטובה שצדיק גמור נקרא טוב כידוע.

(ובמאמר המוסגר לכאורה צ"ע בזה כי כתוב אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא אם כן איך יתכן צדיק גמור, כבר פירשו בזה שכל זה נאמר על כללות העולם אבל ישנם שאין להם שום חטא, וגם פירשו שהחטא הוא מלשון חיסרון כידוע, ואם כן הפירוש הוא שלצדיק אין חטא בפועל אלא חיסרון במעשיו הטובים שיתכן שיש איזה חסרון בכונת המצוה וכו')

ועוד אפשר לומר בכונת רש"י שכתב "שני חיי שרה כולן שוין לטובה" על דרך שכתבו בספרים הק' על הפסוק שויתי ה' לנגדי תמיד שהיא מלשון השתוות שיהיה הכל שוה אצלו, וזה המדרגה הכי גדולה לאדם שיהיה אצלו שיוויון בין לטובה ובין לרעה, ויאמר הלא כל זה נשלח מאתו

יתברך ואם בעיניו הוא הגון, בהדי כבשי דרחמנא למה לי, ויחשוב שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, ויקבל הכל בשמחה רבה ויאמר על הכל ברכת שהכל נהיה בדברו, וברוך הוא וברוך שמו (ועיין בספר כתר שם טוב ח"א)

וגם מובא בספרים הק' שיש ג' מדרגות באנשים שיש אנשים שאם יש להם טובה הם שמחים אבל אם ח"ו יש להם רעה הם עצבים וכואבים, ויש מדרגה שניה באנשים שגם אם באה עליהם ח"ו רעה, הם מתגברים עליו ומקבלים באהבה את היסורים, אבל המדרגה הכי גדולה היא שיש להם מידת ההשתוות וכנ"ל,

וגם מובא בספרים הק' שגם באם יבוא לאדם דבר טוב אל ישמח ביותר כי יחשוב שאולי הוא מאנשים שכתוב עליהם ומשלם לשונאיו על פניו להאבידם ח"ו משכר העולם הבא, אלא ישמח ויתן תודה ושבח לה' יתברך על הטובה שעשה לו ויתפלל על הבא לטובה, ואל יתלה בכוחי ועוצם ידו ח"ו שזה גרוע ביותר, אלא ידע שהכל מאתו יתברך.

כמובא בחובת הלבבות (בשער יחוד המעשה פ"ב) וז"ל וכבר אמרו על אחד מן החסידים שאמר לחברו הנשתוות (כלומר האם הגעת כבר למדרגה שהכל שוה בעיניך) אמר לו באיזה ענין, אמר לו (החסיד) נשתווה בעיניך השבח והגנות (האם שוה בעיניך השבח שמשבחים אותך או מגנים אותך) אמר לו, לא אמר לו (החסיד) אם עדיין לא הגעת (לחסידות הראויה) השתדל אולי תגיע אל המדרגה הזאת כי היא

העליונה שבמדרגות החסידים ותכלית החמודות עכ"ל הק' ונחזור לענינינו במה שכתב רש"י הק' כולן שוין לטובה, דהנה שרה אמנו ע"ה אף אמנם בעדו עליה כל ימי חייה הרבה הרפתקאות וכמ"ש האוה"ח הק' על הפסוק ויהיו חיי שרה שבצער היו חיי שרה כי בכולם היתה בצער ע"ש, מ"מ שרה היתה מקבלת את הכל באהבה ובשמחה רבה וזה שכל רש"י כולן שוין לטובה שהיתה אצלה מידת ההשתוות, והיתה מקבלת את הכל באהבה ובחיבה.

וגם אצל אברהם אבינו כתוב והשם ברך את אברהם בכל מכל כל, דהיינו שלא חסר לאברהם כלום וקיבל הכל באהבה ובחיבה כאילו הכל יש לו, וכן מסופר על הרבה צדיקים, וידוע הסיפור מר' רבי זושא זצוק"ל ששאלו אותו מה הפירוש שאמרו חז"ל חייבים לברך על הרע כמו על הטוב ולקבלם בשמחה, וענה שאצלו לא שייך זאת כי אצלו הכל טוב, והבינו בזה שכונתו בזה כוונת חז"ל שאדם יחשוב שהכל טוב ויהיה בשמחה תמיד.

וגם מסופר גם כן מהרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע ששמע מהגבאי שלו ניחם את אחד בצערו באמרו כי גם להרב הק' היתה לו הרבה צרות וצער והכל קיבלם באהבה, וענה הרב הק' שזה אינו נכון כי מעולם לא היתה לו רעה בעולם, כי היתה לו מידת ההשתוות הנ"ל.

וגם ראינו בעינינו אצל רבינו הק' (משומרי אמונים זי"ע) שאף שעבר על אברהם כל העשרה

נסינות, מ"מ לא ראינו אצלו שום שינוי בעבודת השם, הן בעבודה התפילה והן בשולחנו הק' והטהור, הכל שוין לטובה ביתר שאת וביתר עוז עד ששבק חיים לכל חי זיע"א וימליץ טוב בעדינו.

ויעזור לנו השי"ת שיהיה מעשה אבות הק' סימן לבנים להתחזקות בכל הענינים ובפרט במידת ההשתוות שיהיה ימינו ושנותינו הכל שוין לטובה, ואין טוב אלא תורה ומצוות, ונזכה ללמוד וללמד ולשמור מצוותיה ולעשותם לשמה, ונזכה לכל הפחות להרהורי תשובה ובפרט לפני לימוד התורה ולפני עשיית המצות, בכדי שלא נהיה ח"ו בבחינת ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי, וכמו שהאריך בזה הרה"ק בעל הבני יששכר זיע"א בספרו דרך פקודיך, ובאמת היא רמב"ם מפורשת (בפרק ז' מהלכות תשובה הלכה ז') שכתב קודם שעשה אדם תשובה הוא צועק ואינו נענה שנאמר כי תרבו תפילה איני שומע ועושה מצוות וטורפין אותן בפניו וכו' והיום (שעושה תשובה) הוא מודבק בשכינה וכו' צועק ונענה מיד וכו' ועושה מצוות ומקבלים אותן בנחת ובשמחה וכו' ולא עוד אלא שמתאוים להם שנאמר ועורבה לה' מנחת יהודה ירושלים כימי עולם כשנים קדמוניות עכ"ל

ואם נשתדל לעשות כל זאת ולקיים ה' יתברך איתנו יחד בברכה שלימה ונאמר אמן ונזכה לביאת גוא"צ במהרה בימינו מתוך רחמים וחסדים מגולים אמן ואמן (בלתי מוגה)

גליון השבוע נודב

לעילוי נשמת

הרה"ק רבי גדליה משה זצ"ל

בן כ"ק אדמו"ר שלמה זצוק"ל

מזוועהיל

ת.נ.צ.ב.ה

גליון השבוע נודב

לעילוי נשמת מרנא ורבנא הגה"ק

רבינו מאיר יהודה אסטרייכר זצ"ל

אבד"ק קראלי

יא"צ י"ח חשון

ת.נ.צ.ב.ה

הילולא דצדיקיא

הרה"ק צבי הירש מרימינוב זיע"א
יא"צ כט חשוון

הרה"ק ר' הערש היה דרכו בעבודתו בגילוי לפי ראות העין שהיה עבודתו כאחד משרפי מעלה בלבת אש בשירה וזמרה בקול שאגת אר"י עד שהיה נמס כל לבות השומעין, עד שפושעי ישראל בשמעם תפלתו הקדושה ונועם זמירותיו בעל כרחם שבו בתשובה לבוראם.

והיה מפליא פלאות בכל מיני רפואות, וכל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות, וכאשר יצא מפי כן יקום בלי השתנות כאשר ראו הכל בחוש, והיה דרכו לבקש מהאנשים שבאו אליו סכום מעות כאשר יושת עליהם כאשר יובא לקמן

והנה הקדוש הזה בעוד היה נער קטן נתנו אביו למלאת החייט כי אביו היה איש עני כמובן, וגם בעודו שהיה עוסק במלאכת החייטות התנהג בתמימות, [כנראה מהמעשה הידוע אשר השתדך עמו הרה"ק מאורן של ישראל רבינו מרז"ן ודרכו היה להרה"ק מרז"ן, בעת חתונת בניו לספר כל יחושו, ושאל גם להרה"ק ר' הערש שיגיד את סדר יחושו והשיב שבימי קטנותו כאשר אביו נתנו למלאכת החייטים היה משגיח על עצמו שלא יעשה קרעים חדשים ולתקן הקרעים הישנים ומובן הדבר לפגום שום פגם ולתקן הפגמים הקודמים, ונראה מזה קדושתו ופרישותו גם מאז, וכאשר שמע זאת הרה"ק מרז"ן אמר ברוך השם שהזמין לי מחותן כזה]

ואח"כ התחיל להתלהב אש הקדושה בקרבו וברח משם ובא לבית מדרשו של הרה"ק רבי מענדל מרימינוב, ואחר כך מינה אותו למשמשו והיה משמש בקודש בהתלהבות גדול ובאימה גדולה ועשה שירות לרבו בשמחה וכל זה בגודל מסירות נפשו כי חוץ מקדושתו היה גם כן גיבור חיל ואמר רבו הקדוש שבאם הוא אינינו מציע לו המיטה אינו יכול לישן, כי כשהיה מציע לו המטה, היה מרגיש ריח גן עדן, וקיבל דרך עבודה מרבו הקדוש.

ואמר מורי שלא ידעו הצדיקים מקור ושורש נשמתו הגבוה, ואמר שהורידו משמים אש שורף שהיה לוהט אש בקדושה גדולה מערב ועד בוקר.

ובספר בארות מים מובא כי אמר זה הצדיק כפי ריבוי מאורעותיו שאירע לו, נראה לו שהוא ניצוץ מדוד המלך ע"ה זי"ע ועכ"י
(מנחם ציון מרביה"ז השומר אמונים זי"ע)

לזכר נשמת

מרן אדונינו מורינו ורבינו הקדוש והטהור
רבי אברהם חיים בן רביה"ק אהרן
משומרי אמונים
זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

הרה"ק רבי נפתלי מליזענסק זיע"א
יא"צ כ"ה חשוון

פעם נסע הרה"ק רבי נפתלי מליזענסק זיע"א לקבץ מעות בלווית הרה"ק בעל "דברי חיים" מצאנז זיע"א. והרה"ק שלום מקאמינקא זיע"א כשהגיע לכפר אחד נגש אליהם יהודי אחד ונתן להם מטבע בערך נמוך כתרומה. והנה כשראה הבעל "דברי חיים" את ערך המטבע הנמוך, רצה להחזירו לאותו אדם, רבי נפתלי אחז בו ומנעו מלהחזיר את הכסף באומרו "גושפנקא דחתים ביה מלכה אחד המרבה ואחד הממעט" {החותם שבו חותם המלך – הקב"ה – הוא 'אחד מרבה ואחד ממעיט'}

ופרשו הצדיקים את כוונתו על פי מה המבואר בספרי הקדושים כי השם "א-ה-ו-ה" היוצא מראשי התיבות של הפסוק "את השמים ואת הארץ" הוא החותם של הקב"ה, שבו נבראו שמים וארץ.

ומקור הדבר הוא בזהר הקדוש האומר [ח"א, רנ"א]: "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ - ראשי התיבות של את השמים ואת הארץ הוא השם "א-ה-ו-ה" שבו נבראו שמים וארץ – כאשר באותיות א"ה נבראו השמים ובאותיות ו"ה נבראה הארץ וכל מה שבה.

לזה נתכוון הרה"ק רבי נפתלי מליזענסק זי"ע שצריך לקבל צדקה אפילו ממי שנותן מעט כי כל מי שנותן צדקה וכוונתו היא לשם שמים מעורר את השם "א-ה-ו-ה" שהוא חותמו של המלך {הקב"ה}. ודבר זה רמזו חז"ל בגמרא באומרים [ברכות ה'] "אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכון לבו לשמים", והרמז בזה שכן "אחד המרבה ואחד הממעט" - ר"ת א-ה-ו-ה - גושפנקא דמלכא.

[י"ג אורות]

מוסדות קראלי בארה"ק

בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

ברכת מזל טוב

לידידינו החשובים אשר השמחה שרויה במעונם הרה"ג משה וועבר שליט"א לנישואי נכדתו הרב מרדכי וועבר הי"ו ב"ב לנישואי הבת הר"ר יצחק וורצברגר הי"ו י-ם להולדת הנכד הר"ר יעקב יוזשעף הי"ו ב"ב לאירוסי בנו הר"ר חיים וורצברגר הי"ו להולדת הבן יה"ר שירונו רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצ"ח המאחלים מקרב לב
רבנן ותלמידהון הנהלת המוסדות